

Yaratıcı Proje Ödevi

Sevgican bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. Serpiştiren yağmuru yüzünde hissetti. ‘Keşke biraz daha yağsa da eve sıırıslıklaım gitsem,’ diye düşündü. Okul çıkışı, arkadaşları saçakların altına gizlenmişlerdi. Oysa Sevgican, çatı borularından akan suyla ıslanmaya bayılırdı.

İşte Batu! O da tıpkı kendisi gibi, yağmurun keyfini çıkarıyordu. Yaramaz Batu!

Sevgican’ın annesi, aynı zamanda öğretmeniydi. Bu durum Sevgican’ın hayatını zorlaştırıyordu. Özellikle haylazın haylazı Batu söz konusu olduğunda.

Evde, “Batu şunu yaptı, bunu yaptı,” diye şikâyet etmesi yasaklanmıştı. Annesi buzdandan duvara dönüşürdü o zaman.

Kendini tekrar eder dururdu.

“Öğretmenin olduğumu unutma. Bütün öğrencilere eşit davranmak zorundayım. Sana ayrıcalık tanımam. Ayrıca, Batu çok zeki çocuk!”

Batu'ya baktı. Tabii ki zekiydi. Öyle olmasa, yağmurda ıslanmaktan zevk alır mıydı hiç?

Evde, sınıfta olup bitenler konuşulamayınca, ne konuşulur ki? Her cümleye susturulacağı endişesiyle başlayamaz ki insan!

“İşte bu yüzden suskunum,” diye mırıldandı.

Batu'yu izledi... Cep telefonu ile sudaki yansımaların fotoğrafını çekiyordu Batu. Arkadaşlarını su birikintisinin etrafına yerleştirip birkaç fotoğraf da öyle çekti.

“Kim bilir bu defa neler planlıyor?” diye mırıldandı Sevgican... Herkesi kendi kurguladığı oyunlar içine çekme yeteneği vardı Batu'da. El becerisi de tartışılmazdı.

“Ah, annem!” diye iç geçirdi Sevgican. Nasıl da zor bir öğretmendi!

Rezzan Hanım, yaratıcılığa çok önem veriyordu. Her ay yaratıcı bir proje üretme zorunluluğu getirmişti öğrencilerine.

“Pamukta fasulye çimlendirmek” ya da “sokaktan toplanan pet şişelerden heykel yapmak” gibi bayat fikirlerle ilgilenmezdi. Hiç yapılmamış projeler isterdi mutlaka.

Yaratıcı proje ödevi, Sevgican'ın kâbusuydu. Ayda bir, yeni ve parlak öneri bulmak hiç de kolay değildi.

Hem o, aniden aklına gelen fikirlerle ilgiliydi. Başkalarının zorlamasıyla buldukları, onu hiç heyecanlandırmazdı. Bazen, akla hayale gelmeyen şeyleri düşünür, kalbi küt küt çarpardı. Büyük buluşlar yaptığı hissine kapılır, onları geliştirmeye çalışırdı. Ancak, bu konuda çok başarılı olduğu söylenemezdi. Tabii *fikir*, öyle *ba* deyince gelişen bir şey değildi. Genellikle ilk geldiği andaki gibi kalıverirdi.

O zaman imdadına hayalleri yetiştirirdi. Gün boyu, büyük mucit olduğunu düşleyip dururdu. Hayallerini bozacak zorlama fikirlere hiç ihtiyacı yoktu! Ama annesi onları rahat bırakmazdı ki!

“Hadi, yepyeni şeyler istiyorum sizden! Daha önce hiç düşünülmemiş olsun!”

Neyse ki Batu vardı. Tüm sınıfı, düşünmekten kurtaran zekâ küpü! Onda öneri boldu.

“Kâğıttan küçük gemiler yapalım, üstlerine rüzgâr pervaneleri takıp, ırmağa bırakalım.”

“Kuyrukları harf ve rakamlardan oluşan uçurtmalar tasarlayalım, gökyüzüne salalım. Bulutların üstünde cümleler kuralım.”

Kıymalı Patatesin İçinden Tornavida Çıkar mı?

“Ne yazık ki, bende böyle parlak fikirler yok!” diye iç geçirdi Sevgican.

Arkadaşı Leyla gülerek ona yaklaştı. Şapkası, yüzünün yarısını kapatmıştı.

“Amma ıslanmışsın,” dedi. “Şapkayı neden takmıyorsun?”

Sevgican bu soruyu cevap vermeye değer bulmadı.

“Batu'nun havada uzun süre kalan uçak projesi beni deli etti,” dedi.

“Neden?” diye sordu Leyla.

“Ağır ağır süzülerek yere inen o hantal uçağa Sevgican ismini vermiş.”

Leyla uçağı düşündü. Batu'nun ürettiği uçağın geniş kanatları, sert, ince kâğıttan yapılmıştı. Nere-

deyse havada beş dakika süzildükten sonra yere iniyordu. Ama yine de arkadaşının kızgınlığına anlam veremedi.

“Evet yavaşım,” diyerek anlamasını kolaylaştırdı Sevgican, “çünkü sırt çantam çok dolu. Neden dolu olduğunu sorarsan, ben sizler gibi sadece günlük kitap ve defterleri taşıyorum. Her şeyim bu çantanın içinde. Çünkü evde doğru dürüst bir dolabım yok benim! ‘Neden dolabın yok?’ dersen, evdeki bütün dolaplara babamın pılı pırtısı tıkıştırılmış. Mutfak dolabı; tıka basa fotoğraflar, bilyeler, eski radyo parçaları, çivi, vida, pense, kerpeten ve tornavidalarla doludur bizde. Bırak dolabı, kitaplarımı koyabileceğim bir rafım bile yok!”

“Bu ağır çantayı taşımak, yavaş yürümeme neden oluyor. O yüzden, her şeyden geri kalıyorum. Ayrıca, bir gün kıymalı patates yemeğinin içinden tornavida çıkarsa hiç şaşırmayacağım.”

Leyla, önlerindeki su birikintisini sıçrayarak geçti. Sevgican’ınsa öyle bir niyeti yoktu. Küçük gölcüklerin içine bodoslama daldı. Damlaların üstünü ıslatmasına izin vererek, suyu şıpırdattıkça şıpırdattı. Ne kadar ıslansa, o kadar iyiydi...

Leyla yine yanında beliriverdi.

“Kollarım ve bacaklarım çok uzun,” dedi. “Bu yüzden alay konusu oluyorum. Ama benim gibi